

- Да, тя те позна - потвърждава Борис. - Но не помни вече нищо.

- Странно е - казва Ирина, която е напълно разстроена.

- Исках да я видя и ти.

- Защо?

- Защото искам да се разведе с нея.

- Ти нямаш право да извършиш това сега! - извика Ирина, почти настръхнала от думите му.

- Нивоят за Мария умря. Имам има смисъл целтът към едно същество без съзнание.

- Да, има! ... Ирина обхваща с поглед обстановката на малкия дворец. - Ти никога не си могъл да завладееш "Нивотиана" без нея... Ти ти създаде дом. Предполагам, че всичко това е подбрано и наредено от нея... И най-после, видя сам преди малко, че съзнанието ѝ може да се връща.

- Но тя попада в това състояние много рядко.

- Помисли си за мъката ѝ през тия месеци.

- Та ги забравя веднага.

- Но аз не мога ... Аз не помня винаги параса на очите ѝ, които видях преди малко.

- Тогаваш какво ни остава да правим?

Върху лицето на Борис се появява възмущение.

- Нищо - отсече Ирина. - Не бѣда само твоя любовница.

Борис се замисли.

- Не купи за тебе къща или кубан апартамент - след малко добавя той.

- Никаква къща! ... избухва Ирина. - Нямам никакво намерение да ставам полудържана жена!

Тя поглежда часовника.

- Късно е, трябва да си вървя.

Ирина се отправя към вестника.

- Чакай - казва ѝ Борис, - ще те изпратя с колата.

- Не, аз мога да си отида пеша.

Борис ѝ помага да се облече.

- Лека нощ! - казва му Ирина.

Той я прегръща и целува.

Ирина нализа. Борис се връща в хола. Той стои един миг изправен врата на вратата. Лицето му добива мрачни си студени изрази. След това тръгва и видна слушалката на телефона.

Пръстите му набират номер.

- Ало! - господин Барутчиев? ... Морев! Да ... Добър вечер господин Барутчиев. Амо обичаме, наближете утре към мене да поговорим по Вашия въпрос ... Добро ... До свидание!.